

תרגום מכתבה של וויל וסטרוויל שנשלח לחברי קבוצת וסטרוויל לאחר שערכו לה מסיבת יום הולדת 90, מרס 1998.

"חברים יקרים, שוב התאספתם, ובאמצעות מכתבי זה מנסה גם אני להיות איתכם קצת ביחד.

לפני שאני ממשיכה את כתיבתי, רוצה אני תחילה להודות לכולם, אשר פעלו ועשו את 18 במרס בשבילי, ליום מיוחד מאוד. זה היה עצום ומחמם את הלב כל המכתבים, שיחות הטלפון, הפרחים.

מכל הדברים האלה בא לידי ביטוי הקשר וההתחברות שלכם איתי, ונפעמתי מכך עמוקות:
תודה בשביל החברות שלכם!

אינני יכולה לנקוב בשם כולם, אבל האם מותר לי לציין יוצא דופן אחד? הגיע גם זר פרחים יפה מאת ברוך תור. בימים אלה של אבל וצער [על אישתנו האהובה רות- חוי ב.ש.] בכל זאת חשב גם עליי זה נגע לליבי – וכעת ליום של היום.

שוב פחות חברים יהיו נוכחים. הרבה כבר אינם איתנו במרוצת השנים. אחרים, בשל אילוצי בריאות, נסיעה ארוכה, גם אילו רצו – אינם יכולים להנות מהמפגש החברתי הזה. איזה פער בין 1948 ו-1998.

עזבתם את הולנד עם "רכוש" מעט אבל מצויידיים עם הרבה עוז לחיים ואידיאליזם שמשכו אתכם לארץ ישראל (palestina), היה צריך לבנות את הארץ, היה צריך לפתח חיים משותפים בהם רגש, האחריות ורגש השייכות ביחד הם המניעים של חיי היחד. האידיאליזם אינו בר-קיימא בעולם שלנו: הריאליזם כעת הוא שאתם חיים בארץ קרועה ובעולם קשה ואנוכי.

גם אנחנו בהולנד נאלצנו ללמוד שהאידיאליזם אינם יכולים להביא פתרון, ואנחנו צריכים להתבסס על המצוי ומתוך זה לפעול. במרוצת מאות השנים, המציאו הרבה חכמים שוב ושוב שיטות חדשות, פירסמו מניפסטים וכתבו ופרטו את תוכניותיהם בספרים עבי-כרס. אבל המציאות מלמדת שאף לא שיטה "משכילה" אחת: "אינה פועלת".

אפשר לכתוב אלפי מילים ולתאר עתיד ורוד ויפה, כל זאת אינו עוזר כלום "לדבר על השלום", אך בפועל איננו מצליחים לחיות עם שכנינו. זאת המציאות שלנו. אנחנו-זה העולם, ואם אין ביכולתנו (בכוחנו) לשנות את עצמנו, לא תבוא לנו שום הטבה. מאז, אבי-אבות אבותינו הרחוקים, הניאנדרטלים (מלפני 250,000 שנה) שחיו באפריקה ואסיה, אמנם גדל המוח שלנו, ולכן יכולת החשיבה שלנו מאפשרת לנו להגיע לפלנטות אחרות, או לחדור לעולם הסוב-אטומי. אבל התנהגותנו, השליטה ברגשותינו, להם לא מצאנו עדיין עצה, על אף ההתפתחות וההתקדמות המדעית והטכנית. יש לנו בעיה, בעיה גדולה מאוד.

לרוב אנו פונים, כאשר אנו מסובכים בבעיה בלתי פתירה, אל אוטוריטה בתחום הרוחני, חברתי או בתחום המדיני.

בדילמה זו, בה אנו נתונים כעת, פנייה כנ"ל איננה מועילה, הרי גם המומחים הנ"ל שבויים בתוך אותה פרובלמטיקה. אם כן, מה צריך לעשות כעת? – איש לא יכול להורות לך את הדרך. אמנם, ביחד נוכל להתבונן, למה נכשלים כל כך הרבה קשרים אנושיים. כאשר אנו בוחנים ענין אנו צריכים להיות בלי דעה קדומה ובהירי מחשבה, עד כמה שאפשר, כדי שנוכל להבחין ולהקשיב היטב.

האם זה ביכולתנו? – לא ולא, כי בהבחנתנו תמיד מעורב חלקית העבר שלנו. נניח אתה יוצא מיער ובמרחק ממך אתה רואה עץ או גבעה. בתחילה, בשניות הראשונות אתה אולי נכבש על ידי היופי שלו אבל מיד קופץ העבר – בצורה של הזכרון – ומביא לך את השוואות רבות ללא ספור. האם זה עץ אלון? של קיץ או של חורף? האם מקורו בקנדה או אולי זאת דוגמא של האלון הגדל ומתפתח כל כך יפה באוסטרליה? כל הבחנתך המדויקת,

צורת העלים, החומר שבין הקליפה לגזע העץ, ריח השרף של הגזע, כל הניסיון החי של הרגע הזה – של ה"עכשיו", נדחק בשל הידיעה והנסיון בו נתנסית בעבר.

וכשם שאנו לוקים בהסתכלותנו, כך גם הקשבתנו לא טובה. כאשר פלוני מרצה על נושא מסויים, כבר אחרי כמה דקות אינך מקשיב יפה. ה"עבר" דוחק את אשר קראת או שמעת מקודם. אם הינך מנומס, אתה מחכה בקושי עד אשר המרצה מסיים, כדי מיד להציג את דעתך, העבר שוב מנצח את העכשיו.

כאשר אתה תופס את הענין, ומודע לו, כי אז מתברר לך שאין לוויכוחים ערך כלל: כרגיל מנצח אחד ומפסיד בן זוגו. פרוש הדבר שיש כאן הרגשה של כוח ונצחון לאחד, והרגשה של אכזבה לשני.

צריך היה לתלות שלטים, על כל הדלתות של חדרים ואולמות בהם נערכות שיחות, ועליהם כתוב: "כאן איננו מנהלים ויכוחים אלא יש לנו דיאלוגים ביננו".

כאשר אתה מנהל דיאלוג אזי ביחד עם השותף שלך אתה מתקדם צעד קטן. אבל איך אנו מכשירים את שיפוטנו שנהיה מצוידים בראיה בהירה, כדי שנוכל להבחין ולהקשיב איך נמנע שתמיד נשאר מתנוודדים בין הדאגות של אתמול והפחד של המחר? ובכן בקיצור – כיצד לחיות בלא פחד את הרגע של עכשיו?

כל אחד צריך למצוא את דרכו לחופש הזה אבל אולי נקל עלינו, אם למשל נקח לנו פעם או פעמיים ביום, **זמן לשבת במקום שקט**, למשך רבע שעה או 20 דקות, ואז נאפשר לעצמנו שראשינו יתרוקן מכל המכביד ויתרענן.

אם נבצע את הניסוי הזה, בודאי נבחין, שאנו נעשינו עבדים לחשיבה שלנו, ואנו צריכים לגייס את סבלנותנו עם החשיבה המסכנה שלנו שהיא כאילו מתוכנתת. לאחר שאנו נהיה מסוגלים לתת למחשבותינו להחלץ מתוכינו, רק אז תקבל התובנה שלנו, הבהירה, סיכוי לפעולה.

הנה זה נעשה מכתב ארוך, אך רציתי מאוד לידע אתכם מה מעסיק אותי בשנים האחרונות, והוא: "להמשיך בלי כל פחד מרגע אחד למשנהו" ואני מבטיחה לכם, שזוהי ממש השתחררות כאשר אתה מסכים לצרף אליך את האי-בטחון המלווה קבוע, יום יום. ולסיום, סיפור קטן, ובעצם אין זה סיפור כי אם מעשה המציאות.

תעשיין יצא לדרך, לוועידה, לאחת המדינות מפיקות הנפט והתאכסן שם בוילה של משתתף אחר. באחד החדרים בקומת הקרקע, עמד כלוב יפה, מרווח, ובתוכו – תוכי. לתוכי היה הרגל, כאשר מישהו נכנס לחדר, צעק: "חופש, דרור".

בתחילה היה זה מבדח, אבל בכל זאת הציפור הכלואה הטרידה, בהכרזתה החוזרת, הקבועה: "חופש, חופש". בלילה השני של שהיית מיודענו, כאשר הכל שקט בבית, התגנב אורחנו לקומת הקרקע, פתח את דלת הכלוב וגם פתח את אחת הדלתות הפונות לחוץ ונחפז לשוב לחדרו. בבוקר כאשר ירד למטה, כמובן כדבר הראשון הלך לחדר הידוע. דלת הכלוב היתה פתוחה, הדלת לחוץ פתוחה, והתוכי קורא: "חופש חופש".

כלוב נהדר, מרווח, הבטחון שתמיד יש מספיק אוכל, לעומת אי הבטחון של הסכנה בטבע החופשי.... והציפור העדיפה את הכלוב.

מה אתה עושה, ומה אעשה אנכי?

ושוב חברים יקרים: אני מקווה שיהיה לכם יום יפה ומיוחד לכולכם.

בהרבה אהבה ועוז לחיים – לכולכם.

WIL